

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2012. október 14.
(vasárnap)

Horváth Géza

AZ ADAKOZÁS OKA, CÉLJA ÉS MÓDJA

Lekció: 2Korinthus 8,1-15

Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Macedónia gyülekezeteinek adott. Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömiük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. És nemcsak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk az Isten akaratából. Úgyhogy bátorítottuk Tituszt, hogy amint már előbb elkezdte, fejezze is be nálatok ennek az adományának az összegyűjtését.

Ezért ahogyan mindenben bővelkedtek: hitben és igében, ismeretben és minden buzgóságban, és a tőlünk rátok áradó szeretetben, úgy ebben az adatokozásban is legyetek bőkezűek. Nem parancsként mondom, hanem azért, hogy mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam. Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét: hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok. Tanácsot is adok ebben az ügyben, mert ez hasznos nektek, akik nemcsak a cselekvést, hanem előzőleg az akarást is elkezdtétek tavaly óta. Most pedig a cselekvést is végezzétek el, hogy amilyen az akarás készsége, olyan legyen a véghezvitel is, aszerint, amitek van. Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs. Ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Ellenben az egyenlőségnek megfelelően a mostani időben a ti fölöslegetek pótolja azok hiányát, hogy máskor azok fölöslege is pótolja majd a ti hiányotokat, hogy így egyenlőség legyen; amint meg van írva: „Aki sokat szedett, annak nem lett többje, és aki keveset, annak nem lett kevesebbje.”

Alapige: 2Korinthus 9,6-8

Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezettek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, áldunk és magasztalunk ezen a reggelen is kimondhatatlan szeretetedért, jóságodért és irgalmadért.

Bocsásd meg, hogy mindig ellenkezünk, szembefordulunk veled. Bocsásd meg hitlenségünket, kételkedéseinket. Bocsásd meg, ha igéd nem járt át teljesen bennünket a mögöttünk levő héten sem. Bocsásd meg, ha meglanyhult imaéletünk és elfelejtettünk veled megbeszélni dolgokat, sőt nemcsak dolgokat, hanem veled mindent megbeszélni, mindent megosztani.

Köszönjük igéd állandó figyelmeztetését, hogy meg kell térnünk, mert eltértünk utadtól, igédőtől, annak igazságaitól. E világ csábít bennünket, von magához, de kérünk, hogy erősítsd meg, hogy mi mint Krisztusba oltott ág, tőle vegyük táplálatainkat. Urunk, te tarts meg bennünket, tarts a kezekben szorosán.

Köszönjük, hogy ma is egybegyűlhettünk istentiszteletre. Köszönjük, hogy kérhetjük jelenlétedet, igéd üzenetét, Urunk. Kérünk, hogy a szívünkben minden ellenállást, minden közömbösséget és minden mást csitíts el, hogy egyedül terád nézzenek a szemek, és adj nekünk halló, nyitott fület, igéd előtt meghajló akaratot. Emelj fel és emelj ki bennünket abból, amiben vagyunk: szomorúságban, csalódásban, talán langymeleg állapotban.

Kérünk, emeld fel a tekintetünket a láthatókról a láthatatlanra, a tényekről a valóságra, vagyis önmagadra, Urunk, aki élsz és esedezel érettünk kimondhatatlan fohászokkal.

Add Szentlelked áldását itt is, a gyermekórára is, ahol szintén a te igédet hallgatják a gyerekek, és kérünk, hogy ezeken az istentiszteleteken, amelyek ma vannak a gyülekezetünkben is, igéd adj nekünk a szánkba, amit továbbmondhatunk, és legyen ez Lélek és élet.

Ámen.

Igehirdetés

Néhány héttel a gyülekezetünk egy szolgáló csoportja azt kérte, hogy valamelyik istentiszteleten az adakozásról hangozzék bibliai tanítás. Isten ezt most készítette el a számunkra. Nehéz kérdés ez, a lelkipásztorok sem szívesen beszélnek erről. Néhány héttel ezelőtt egy istentiszteleten voltam, ahol a lelkipásztor az adakozást szemlésítve hirdette ki sok-sok bocsánatkérés között, hogy neki ezt kell tenni.

Gyülekezetünkben az elmúlt időben is volt egy-két olyan eset, ami talán némelyek életét vagy hitét felkavarta. Ezért jónak láttam, Istentől kérve, és kapva elmondani, hogy Isten igéje mit tanít nekünk az adakozásról.

Ennek a igének a kapcsán három fontos dolgról szeretnék beszélni, az első kettőről rövidebben, a harmadikról hosszabban, és végül levonva egy következtetést, hogy akkor mi is az adakozás áldása a számunkra.

Először szeretnék arról szólni, hogy mi az adakozásnak az oka, mi a célja és többet arról, hogy mi a módja. Ez fontos kérdés. Két dolgot említek a Bibliából: az egyik, hogy Pál apostol ebben a korinthusi levélben két fejezetet szentel ennek a kérdésnek.

A másik szintén fontos ige a Malakiás 3. fejezetéből, amikor Isten megfeddi a népet, hogy elfeledtek az adakozásról, megcsalták Őt a tízeddel és a felajánlásokkal kapcsolatban. Isten itt azt mondja: térjete meg, és én is hozzátok térek. Isten itt ezt bűnként állítja népe szeme elé. Azt mondja az ige: „Én, az Úr, nem változtam meg, de ti is Jákób fiai maradtatok!” — Tehát ti is a csalónak a fiai maradtatok. Isten itt

azt ígéri a népnek, hogy ha ebből megtérnek, ha ezt bűnként megvallják, elhagyják, akkor Ő is visszatér hozzájuk, és utána pedig bőséges áldás-ígéretet olvasunk: „...megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok. Elriasztom tőletek a sáskákat, nem pusztítják el földek termését, nem teszik tönkre szőlőtöket a határban. Mert az én kezemben van ez — halljuk szinte e mögött az ige mögött. Az én kezemben van ez, én adhatom, vagy visszavonhatom. Tehát a jövőbeni áldás ettől függ.

Még egy fontos ígét idézek, amit a Korinthusi levélben is olvastunk. A Macedóniai gyülekezetekről olvastuk, hogy jó szívvvel, önként adakoztak, szinte kérték Pál apostolt, hogy hirdesse ki az adakozás lehetőségét. És Pál azt mondja: ők a szívüket adták először az Úrnak. Ez döntő dolog. Pál apostol egy másik gyülekezetnek írja, hogy nem azt keresem, ami a titek, hanem titeket, magatokat kereslek. Isten nem a pénzünket akarja, hanem először a szívünket. „Adjad, fiam, a te szívedet nékem, és szemeid az én utaimat megőrizzék.”

Istennek tehát nem a mi pénzünkre, adományunkra „fáj a foga”, Ő bennünket szeretne kiemelni bűneinkből, megszabadítani rabságunkból. Szeretne nekünk emberi, értékes életet ajándékozni. Ennek lesz majd következménye az, hogy az ilyen ember, akivel Isten ezt elvégzi, az úgy gondolkodik, hogy „egész élttem sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét.”

Nézzük, hogy mi az adakozás oka, célja és módja.

- Röviden, hogy mi az oka: a Biblia egyértelműen azt adja elénk, hogy Isten, a mi mennyei Urunk, az igazi adakozó. Róla olvassuk, hogy mielőtt valamit tőlünk kérne, először arra irányítja figyelmünket, hogy Ő az, aki igazán ad nekünk. Pál apostol az adakozásról való tanítást és felhívást a 9. fejezetet azzal fejezi be: „Hála legyen az Istennek kimondhatatlan ajándékáért!”

Pál apostol először mindig azt hirdette: „Aki tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne adna vele együtt mindent nekünk?” — Az adakozó, ajándékozó Istenről beszél nekünk az ige. Mi az oka az adakozásunknak? Az, hogy minden az Övé. Csak abból adhatunk vissza valamit, amit tőle kaptunk. Ezért a hívó ember kérdése soha nem az, hogy mennyit adjak az Úrnak, hanem, hogy Uram, mennyit tarthatok meg magamnak, abból, amit nekem adsz. Ez igen fontos. Valaki egyszer azt mondta: mi lenne, ha annak a tízszereséből kellene megélned, amit Istennek adsz adományként? Azt hiszem, nehéz lenne. Tőle valamit megvonni annyi, mint magamat az áldástól megfosztani.

Néhány éve történt, valaki elmondta nekem, hogy mire tanította Isten őt egy példán keresztül. Istentiszteletre menet benyúlt a pénztárcájába és egy 200 Ft-os akadt a kezébe. Ezt gyorsan visszatette, elég lesz a perselybe egy 100 Ft-os is. Bedobja a 100 Ft-ot. Istentisztelet után hazament és azt látja, hogy a teljesen egészséges disznója betegen fekszik. Kihívta az állatorvost — 500 Ft. Utána megdőglött a disznó, oda az értéke is. Azt mondta: Isten megtanított engem arra, hogy soha ne váltsam fel, ami a kezembe kerül, és azóta ilyet nem tettem. Aki Istent megfosztja valamitől, az az áldástól fosztja meg magát.

- A második üzenete az igének: mi a célja az adakozásnak. Ha egyetlen szóban akarom összefoglalni, és most ezt kell tennem, akkor az adakozás célja egyértelműen a szükség. Azért kell adakoznunk, mert van szükség.

Mózes 3., 4. és 5. könyvében olvasunk arról, hogy Isten a tizedet rendeli el a leviták szükségleteire. A leviták nem kaptak földet, nem tudtak vetni, aratni, mert nekik más volt a dolguk. Ők a szent sátor, illetve majd később a templom körül végez-

AZ ADAKOZÁS OKA, CÉLJA ÉS MÓDJA

zék a szolgálatukat, az istentiszteletet, áldozatokat, Isten magasztalását, dicsőítését és minden feladatot, ami a templom körül van. Ezért Isten úgy rendelkezett, hogy nekik a többi törzs tizedet adjon. Később ez kiterjed az Úr háza minden szolgálatára. Azt olvassuk: a levitáknak is kellett tizedet fizetniük abból, amit ők tizedként kaptak a többi törzstől.

Ezekon kívül voltak még céladományok, önkéntes adományok. Az egyik ilyen ige a 1Krónika 29-ben van, amikor Dávid király a templom építésére gyűjt adományt. Csodálatos, ahogy Dávid örömmel, odaszánással, minden aranyából, kincsből Isten házána az építésére ad. „Örült a nép az önkéntes adakozásnak, mert tiszta szívvel önként adakoztak az Úrnak... Akkor áldotta Dávid az Urat az egész gyülekezet előtt, és ezt mondta: Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, te uralkodsz mindenben. A te kezében van az erő és a hatalom, a te kezében tehet bárkit nagyvá és erőssé. Most azért, Istenünk, hálát adunk neked, és dicsérjük a te fenséges nevedet. Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.”

Tehát Dávid király is csodálkozik azon, honnan volt erejük ilyen önkéntes adakozásra. „Urunk, Istenünk! ez az egész halom kincs, amelyet összeadtunk, hogy neked, a te szent neved tiszteletére templomot építsünk, a te kezedből való, és a tied lesz mindez! Tudom, Istenem, hogy te a szíveket vizsgálod, és gyönyörködsz az őszinteségben. (...) Tartsd meg örökre néped szívében ezt a gondolatot és szándékot, és kösd magadhoz szívüket.”

A végén elhangzik egy imádság, egy könyörgés. Így mondhatnánk: tedd állandóvá a nép szívében ezt az akaratot, ezt az indulatot, és kösd magadhoz az ő szívüket. Tehát mit jelentett az adakozás? Azt, hogy a nép közelebb került Istenhez, oda kötötte szívét ez az adakozás buzgósága az örökkévaló Istenünkhöz.

Majd az adakozást gyakorolni kellett nemcsak a leviták felé, hanem a gyülekezet tagjai felé. Isten megmondta népének, hogy ne legyen közöttük szűkölködő. Hogyan az egyiknek többje volt — és itt az Újszövetségben is olvasunk erről — akkor hordozták azt, akinek kevesebbje volt. Az első gyülekezetről olvassuk, hogy nem volt közöttük szűkölködő.

Pál arra is tanítja a gyülekezetet, hogy amikor a jeruzsálemi gyülekezet szegényeinek gyűjtenek, Macedónia és Akhája felbuzdul. A korinthusiak is kezdetben buzgóak voltak, ez aztán egy kicsit alábbhagyott. Ezért is szán Pál apostol két fejezetet ennek a kérdésnek a kibontására.

Itt pedig az egy test csodáját élte meg a gyülekezet. Nemcsak a magunk között levőket segítjük, hanem a más gyülekezetben élő testvéreinket is segítjük adományunkkal, adakozásunkkal.

Ezért fontos ez a kérdés. Továbbadták azt, ami kell. A Biblia megtanít bennünket arra, hogy elsősorban a gyülekezet közösségében kell ezt tennünk. Jeruzsálem gyülekezetének a szegény tagjai számára gyűjt Pál apostol, nem az egész Jeruzsálemnek. Nem azt mondja, hogy sok a koldus, sok nyomorult és szegény van, hanem azt mondja, hogy a jeruzsálemi gyülekezet szegényeinek. Isten ígéje azt mondja: először a „hitünk cselédei” felé tartozunk.

Mindig voltak olyan idők, amikor itt a templom előtt is egy-két ismeretlen arc feltűnt, és akár tőlem, akár az itt levő testvérektől próbált valamilyen mesével pénzt kérni. Valaki gyógyszerre kért, mert nem tudja kiváltani. Az egyik ilyenről megkérdeztem, hogy idetartozik-e? Persze, ő itt szokott lenni istentiszteleten. Hozzon egy va-

lakit, akivel jóban van, aki ismeri itt, és aki igazolja, hogy idejár, közénk tartozik. Ilyet nem tudott hozni. Mindig istentiszteleti alkalom előtt jött. Egy vasárnap láttam, hogy nagy ívben elkerüli a templomot, és már megy is valahova. — Világos az ige tanítása. A gyülekezeten belül, illetve Isten népe között találjuk meg azokat, akik szükségben vannak, és akik felé a segítségünk kell, hogy irányuljon.

- A harmadik, ha röviden is, tizenegy üzenetet szeretnék elmondani két-három mondatban. A 2Korinthus 9. nagyon gazdag ige. Már az 1Korinthus 16-ban is szó van erről a gyűjtésről, és itt pedig az a felirata ennek az igeszakasznak: „Az adakozás rendje”.

Az első, amit kiemelek: Isten így gondolja valóban, hogy ebben a kérdésben is rend legyen. Először a szívünkben, aztán az értelmünkben, végül pedig rend legyen az adakozás módjában, lebonyolításában, technikai kivitelezésében is. Isten igéje minden tekintetben követel életünkben rendet. A rend azt jelenti: minden a helyén van. És ennek érdekében hallgassuk a következőket.

A második, ami fontos volt az igéből, hogy míg az Ószövetségben kötelező tizedről olvasunk, addig az Újszövetségben önkéntességről van szó. Minden igének a fénye nekünk azt világítja meg, hogy a hívő ember ebben a kérdésben, a lélek szabadságában kell, hogy járjon. Az Újszövetségben nincs parancs erre. Pál apostol azt mondja: tanácsolom.

Amikor az Újszövetségben adakozásról van szó, ott nincs Istennek parancsa, de van kérése, tanácsa, figyelmeztetése, ígérete ugyanúgy, és van hálaadás. Az Újszövetség népe annak az igének a fényében jár, hogy a szabadságban, amelyre Krisztus bennünket megszabadított, abban álljunk meg. Az Újszövetségben mindenütt azt olvassuk, hogy nem kötelező — ezt hangsúlyozom.

A Cselekedetek 5. részében, amikor Anániás és Szafira eljön, letesz az eladott telek árából az apostolok lábai elé. Ott Péter mond egy nagyon fontos mondatot. Anániás, ha megmaradt volna, nem neked maradt volna-e meg? Ez azt jelenti: nem volt kötelező odaadni, mert a másik ezt tette, te utánozni akartad, hogy ilyen fényben legyél te is, elhoztad, de senki nem kötelezett rá.

A 2Korinthus 9,7-ben azt mondja Pál apostol: mindenki úgy adjon, ahogy előre eldöntötte szívében. Semmi kötelezettség nincs. Szabad vagy a döntésedben. Az más kérdés, hogy ezt hogyan értékeli a te Urad. Milyen áldást fogsz kapni, vagy mitől foszt meg téged a szíved.

Fiatal koromban történt. A lelkipásztorunkhoz odament egy atyafi, és azt mondta neki: a tized már elavult, elmúlt. Ha tizedet fizetünk, akkor törvényeskedünk. A lelkész válasza: akkor ne tíz százalékot fizess, fizess tizenötöt az Úrnak, és már nem vagy törvényeskedő. Kiemelem, hogy a hívő ember a lélek szabadságában jár.

A következő: a szükség mindig fennáll. Ne reménykedjünk abban, hogy egyszer az adakozás ideje le fog járni. Ugyanis van egy igénk, amikor a mi Urunk Jézus azt mondja: „szegények mindenkor lesznek veletek.” Nem lesz olyan korszak, amikor ez aktualitását veszti.

Az akarást kövesse cselekvés, mondja itt a 2Kor 9-ben az ige. A korinthusiak körében az volt a probléma, hogy felbuzdultak. Majdnem eltelik egy év és Pál azt mondja: most már lehetne adakozni a jeruzsálemi szegényeknek — akkor pedig húzódozni kezdtek, hogy nem most... Pál azt mondja: az akarást kövesse a cselekvés.

Amitek van, aszerint adjatok, nem aszerint, amitek nincs. Mondok egy példát, hogy éltem ezt meg. Előző szolgálati helyemen történt. Műemlék templomunkat há-

AZ ADAKOZÁS OKA, CÉLJA ÉS MÓDJA

romszor kellett vizesedés, tetőcsere ügyben helyrehozni. Sokszor jöttek, akik azt mondták: ha megnyerném a Lottó ötöst, nem lenne probléma, mert az egész tempomot tataroztatnám. — Tehát aszerint, amitek van, ne aszerint, amitek nincs.

Az a tapasztalatom, hogy sokszor ki- és felosztjuk, odaadjuk, amink nincs. Ha lenne... Nehogy úgy járjunk, mint a székely ember, aki végrendelkezett és azt mondta a fiának: ha az elveszett tehene megkerülne, akkor legyen a János fiáé, ha nem kerülne meg, legyen az egyházé. Nehogy így járjunk, hogy amink nincs, afelől rendelkezünk, amink van, azt nem tudjuk elosztani és beosztani.

Amit Jakab apostol tanácsol nekünk: kell a bölcsesség. Ha valakinek nincs bölcsessége, kérje Istentől. Ebben a kérdésben is megáll ez az ige. Nem kell ezt az adakozást nekünk ész nélkül csinálni. Azt mondja az ige: ugyanis azért, hogy másoknak könnyebbségük legyen, nektek ne legyen nyomorúságotok. Itt attól óvja a gyülekezetet, hogy ne adjon olyan célra, ahol az már nem a szükségét elégíti ki, hanem a dúskálás kategóriába tartozik. Ugyanakkor óvja a gyülekezetet, hogy ti pedig emiatt ne menjetek mínuszba, ne nyomorodjatok. Nem kell nektek az egész fizetéseket, vagy mindeneteket odaadni (igaz, hogy Jézus azt mondja a gazdag ifjúnak: „add el mindenedet, és kincsed lesz a mennyben” — de ezt többször nem olvassuk az igében. Neki az volt a baja, hogy teljesen elválasztotta Istentől, mert ott volt a szíve, ahol a kincse. Neki ezt kellett lerendeznie, ebből kellett szabadulnia.).

Az utóbbi időben azt gyakoroltam, hogy sokszor segély helyett azt mondtam valakinek, hogy életvezetési tanácsokra lenne szüksége. Szívesen adunk segítséget abban, hogy valaki a gyülekezetből elviszi egy hivatalba, ott segít az ügyét elrendezni. Volt, akinek felajánlottam, hogy vízszelőlöt küldünk, ha ez a probléma — nem, azt nem kérem. Az utóbbi időben megkérdeztem: mennyi a telefonszámlája? Valaki azt mondta: 17 ezer Ft. Akkor azt csökkenteni kell. Bölcsesség kell hozzá. Sok embernek inkább van szüksége életvezetési tanácsra, mint inkább pénzre.

A következő: *rendszeresen* adakozzunk. Azt mondja Pál: „a hét első napján gyűjtésétek össze.” Vagyis két dolgot jelent ez az én számomra. Az egyik, hogy ez az istentisztelet napja volt, tehát az adakozás mindig az istentisztelethez kötött legyen. Vagy megfordítom: az adakozás is istentisztelet. Az adakozás az istentisztelet része, melyben hálát adunk Istennek a kapott ajándékokért. Mi a perselyadakozással fejezzük ki ezt. Ez az istentisztelet része. Nemcsak az, hogy éneklek, imádkozom, ígét hallgatom, hanem az is része, hogy elkészített adományom Istennek szentelt. Az Ő áldott segítsége nélkül semmi nincsen, a jókedvű adakozót szereti az Isten — énekeljük egy kedves gyermekénekekben. Legyen tehát ez rendszeres. Ugyanis az Ószövetségben is mindig az elsőből, a zsengeből kellett Istennek adni. Az első, a primőr a legdrágább, később már nincs olyan értéke. Isten azt mondja: nem baj, tanuld meg, hogy az első az Úré, Ő legyen első az életedben, mert Ő a te Istened, ne legyen más, idegen istened rajta kívül.

Mit jelent, hogy a hét első napján? Azt, hogy a hét végére elfogy. Ha nem tesszük félre, ami az Úré, akkor a hét vagy hónap végére azt mondjuk: nekem sincs. Miből adjak? Ami a Bibliában elkülönített, az szent. Gondoljunk arra, hogy így lehet a pénzünkben szent pénz.

A következő tanács: mindegyikötök. Nem azt mondja Pál, hogy a gazdagok. Mert az Isten népe között és rendjében nem volt egyformaság. Nem volt, hogy mindenki ennyit ajánlott. Akinek többje volt, az többet, akinek kevesebbje, az kevesebbet. Mindegyikötök — tehát senki ne vonja ki magát.

A nyáron a gyermekmissziósok is megegyeztek abban, hogy a gyermek-istentisz-teleten is kiteszünk egy kis perselyt. Nem azért, hogy majd ebből fog a gyülekezet megélni, hanem azért, mert úgy láttuk Isten előtt, hogy a gyermekek is tanulják meg gyermekkorban, mert ők a következő nemzedék. Gyermekkorban is tudniuk kell, hogy nem minden az övék. Az önzőséghez, a mohóságához vezetne az, hogy mindent begyűjteni, mindennel én rendelkezem. Valaki azt mondta: a gyermekeknek nincs pénzük. De igen, azért a gyermekek nagy részének is van pénze. Előszeretettel emlékeztetik a nagyszülőket, szülőket minden névnap, születésnap előtt. Kapnak zsebpénzt. Vásárolnak rajta. Mi van, ha a gyermek kicsiben megtanulja azt, hogy tíz fagyi helyett kilencet vesz, és egy fagyi árát Istennek valamilyen céljára adom?

Hollandiában hirdettek egy ilyen, amikor valamelyik kárpátaljai iskolában, amelyik akkor indult, nem voltak taneszközök: gyerekek! a héten egy nap a tízóraikat ajánljátok fel. És abból gyűlt össze egy iskolának az egész berendezése. Csak a tízórai. Az ebéd, vacsora a szokásos, amennyi kell. Isten megáldja és sok lesz belőle. Fontosnak látjuk, hogy *mindegyikötök*.

A következő ilyen: most a ti bőségetek pótolja amazok szükségét, hogy majd, ha jön idő, akkor az ő bőségük pótolja a ti szükségéteket. Az adakozásnak ez is az áldása, hogy most én tudok segíteni, lehet, hogy rövid idő múlva mások segítenek rajtam.

Egyszer kaptam egy postai csekket. A feladó ismerős volt, egy lány küldött egy összeget a következő megjegyzéssel: nekem annakidején sokat segített a tanulmányaim alatt, hogy elvégezhessem, — és valóban így volt, mert nagyon szegények voltak — Most elvégeztem, most már dolgozom, van fizetésem. Ezt az összeget adja olyanaknak, aki hasonló cipőben van, mint én voltam. — Amazok bősége a ti szükségéteket pótolja. Most én segítek, holnap talán rajtam kell, hogy valaki segítsen.

A következő: az adományok összegyűjtése és kiosztása a lelki vezetők feladata volt. Miért emelem ki? Azért, mert az adomány és az adakozás kérdése a gyülekezetben a Biblia szerint soha nem úgy történt, hogy egyik tag a másikhoz ment: adjál nekem. Ez nem biblikus szemlélet. Pál apostol, akinek a gyülekezet alapítása a feladata, nem azt mondta: evangelizálj, ne foglalkozz ilyen ügyekkel, hogy a korinthusi gyülekezet hogyan adakozik, hogyan kerül el Jeruzsálembe, kit adsz mellé. Miért foglalkozik ilyenekkel? Azért, mert ez a gyülekezetvezetőknek volt a feladata. „Letették az apostolok lába elé.” Miért? Mert ők tudták és ismerték, hol van az a szükség, amibe mi nem látunk bele. Ezért rájuk bízta a szétosztását is ennek. Azért mert, Pál apostol és az apostolok így látták meg.

Az elmúlt időben a gyülekezetben is volt ilyen probléma, és a kisközösségekben ez ki volt hirdetve, helyre lett téve. Itt a gyülekezet előtt is újból megismétlem. Aki kér, az általában kap. Mi ismerjük a hátteret, a szándékokat, a hovatartozást, a gondolkozást, és erre óriási szükség van.

Befejezésül két gondolat: Amikor Jézus megállt a persellyel szemben és nézte, hogy ki hogyan tesz abba. Azt olvassuk: ki *hogyan* tesz bele, nem azt, hogy mennyit. Volt egy özvegyasszony, aki bedobott két fillért, ami viszonylag kevés volt, de Jézus úgy értékelte, hogy neki ez az összes vagyona. Ezzel rábízta magát Istenére, a gondviselésére. Nem azt mondja: nekem a holnapom ettől a két fillértől függ, mert nem ettől függ, hanem az én gondviselő Istenem szeretetétől. Ezért nagy példa a számunkra. Jézus maga áll oda, nem tanítványt küld. Azért, mert ez soha nem ember és ember ügye. Ez mindig Isten és ember ügye.

AZ ADAKOZÁS OKA, CÉLJA ÉS MÓDJA

Az adakozás áldása. Hármat említek röviden. A 2Korinthus 9,11-12-ben olvasható: „Így mindenben meggazdagodtok a teljes tisztaszívúségre, amely hálaadást szül az Isten iránt általunk. Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt.” Három dolog tehát: az adakozó meggazdagodik (itt a Példabeszédek 11,24 is jusson eszünkbe: van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik), a szükségben levő segítséget kap, és Isten dicsőíttetik.

Füle Lajos kedves versét olvasom fel:

Már ötven éve fizetem,
megadom néked tizedem,
megadom néked – tizeded.
Öröktől fogva fizeted
bűneim árát, de azért,
no meg a kilenctizedért
mindig adósod maradok,
Uram, hisz minden a tiéd!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy életünk minden területére van beleszólásod és van jogod. Bocsásd meg, hogy csak mi akarunk kizárni téged bizonyos dolgokból, így sokszor a pénzügyeinkből, adakozásunkból, arra, hogy mikor, mire mennyit fordítunk.

Köszönjük, ha komolyan vehettük most igédet, amely nem kötelez bennünket, és amely nyíltan elénk adja, hogy nem ettől függ a te országod építése, előrehaladása, az evangélium útja és ügye ezen a földön, hanem ettől a mi boldogságunk, gyarapodásunk, előrehaladásunk függ.

Taníts minket, Urunk, úgy élni mindenünkkel, hogy minden tőled van, ha mi dolgoztunk is érte, te adtál hozzá egészséget, erőt, bölcsességet vagy talán sikert.

Köszönjük, ha a vagyonunkat, a pénzünket tiszta úton szerezhettük. Kérünk, adj bűnbánatot, ha valamiben eltértünk tőled és igédőtől.

Köszönjük, hogy sok javad van a számunkra, és a hívónek bőven osztogatod azokat. Köszönjük, hogy hálát adhatunk az életünkért, szeretteinkért, a munkánkért, szolgálatunkért, a gyülekezetért, a közösségéért.

Köszönjük, hogy kezedbe tehetjük betegeinket. Köszönjük, hogy vigasztalást kérhetünk azok számára, akik e héten temették el szeretteiket, és minden gyászolónak kérünk tőled való vigasztalást. Emeld fel a fejüket, hogy nézzenek a feltámadás csodájára és boldog ígéretére.

Kérünk, hallgasd meg mindazt, Urunk, amit csendes imádságban még eléd viszünk.

Ámen.